

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 18.

Den 15. Juni 1859. Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Det store Fraafald.

(Fra „the Millennial Star.“)

Dette Emne ansees af Mange for at være næsten udtomt. Bestuet fra forskellige Synspunkter, har det frembuddt et afvekslende Udspring af underligt blandede, mørke Farver, dannende et stort, stummett Materi, smerteligt for Øjelen, og neppe oplivet af en eneste Lykstraale. Men man er ikke færdig med dette Emne ved kun at bevise, at et saadant Fraafald har fundet Sted. For ret at kunne forståe dets Uarsager og Virkninger maae vi betragte det saavel i historist, philosophist og practist som i prophetist Henseende og forvisse os om, hvad det var, der bevirkede, at Samfundet afgav fra den anviste Vei, forsagede Aabenbaringens sikre og useilbarlige Lys, som bestimmede den, og overlod til kommende Tider og ædlere Aander, uden Hjælp af Aabenbaringens Fakkel, at arbeide sig ned i Naturens mørke Schakter og frembringe hine Sandhedens Edelstene, som, endskjont dunkle formedelst Menneskets usfuldkomne Behandlingsmaade, dog have beredt Verden for en større Kraftudvikling og en mere omfattende Oplysning, end den nogensinde for er blevet begunstiget med. At begynde med Begyndelsen er i

Allmindelighed den sikkreste Maade at komme til en rigtig Slutning. Vi ville dersor først betragte dette Emne prophetist, og derpaa gradvis forfolge det fra dets Begyndelse, indtil Mennescene aldeles afvege fra de oprindelige Grundsetninger, og til sidst beraeve dets Folger og dets Virkninger paa kommende Tider.

De Bevisgrund, som kunne hentes fra Frelserens og hans Disciples Udtalelser til Gunst for at Evangeliets Kræfter og Grundsetninger skulde vedblive at eksistere i en uafbrudt Folgerække, ere missforstaede og feilagtigen fortolde. Det sterkeste Bevis udledes af følgende Ord, som man anserer som en lige frem Propheti: „Salig er Du, Simon Jonas Son, thi Kjød og Blod havet ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlene. Men jeg siger Dig ogsaa, at Du er Petrus; og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ei faae Overhaand over den.“ (Matth. 16, 17. 18.)

Bed at overveie dette Skriftsted vil Tanken uvilkærlig dvæle ved Pronomenet „denne“, og man vil spørge, hvad dermed

menes. Rigtigt opfattet kunde det ikke have Hensyn til Petrus, da han var den Tiltalte, ei heller til Christus, thi han var den Talende; men til Gjenstanden, som taltes om, nemlig Åabenbaring eller det Princip, isolge hvilket Petrus erholdt sin Kundstab om Jesus. Det ansorte Skrifsted oploser sig selv i dette, at saa lange Åabenbaring gaves, skulde Helvedes Porte ikke faae Overhaand over Menigheden, eller for at tydeliggjøre Frelsersens Ord: „Paa denne Klippe, den Grundvold, paa hvilken Du har bygget, vil jeg bygge min Menighed; og saa lange den hviler paa denne stigre Grundvold, skulle Helvedes Porte ikke faae Overhaand over den.“ Men Åabenbaringens Lys forsvandt snart; derfor kunde Mørkets Magt faae Overhaand, ikke over Christi Kirke, men over den Forsamling af Mennester, som overvede Åabenbaringens Lys, vedbleve at kalde sig Christi Kirke, endstjordt de ikke besad andet end de nogene Forstrister, som vare givne, og den gradvise Afsvigen fra dem dannede Frasaldet.

Det næste Skrifsted af samme Slags, som man bor tage i Betragtning, kan omhandle ligesaa kort som det foregaende. Det er det sidste Vers i Matthæi Evangelium: „Og lærer dem at holde alt det, jeg haver besalet Eder; og see, jeg er med Eder alle Dage, indtil Verdens Ende.“

Man paastaaer, at denne Forståelse ikke alene gjaldt Apostlerne, men ogsaa deres uinspirerede Efterfolgere, hvilket vi ikke indromme, (See om Frasaldet i Evangeliets sande Grundsetninger, af O. Pratt, Side 122) eftersom disse ikke have opfyldt den tydeligt uttalte Betingelse: „Lærer dem at holde alt det, jeg har besalet Eder.“ Naar de Principer, jeg har givet Eder, ikke længere læres, da vil jeg opshore med at stjende mine Belsignelser til dem, som behjende at handle i mit Navn. Betingelsen er ikke blevsen opfyldt, og den forstå-

tede Belsignelse kan man deraf ikke med grundet Haab vente at faae. Saaledes finde vi i dette Skrifsted et sikkert Bevis for, at der kunde blive et Frasald.

Ovenansorte Skrifsteder ere de sterkeste Beviser af prophetist Udsende, som kunne ansøres for Uomstodeligheden af Christi Kirke, saadan som den oprettedes for atten Aarhundrede siden, og disse have vi fundet ere utilstrækkelige til at bevise Rigtigheden af en saadan Paastand.

Lad os deraf undersege hvad Inspirationens Kloft i bestemte Udtale figer om det almindelige Frasald fra Himmelens aabenbarede Religion, hvilket senere henfandt Sted.

Skrivelunden dyrkedes kun meget lidt blandt Joderne, naar undtages de saakaldte Skrивere eller „Skriftløge.“ som streve og udtydede Loven. Deraf bleve de forstediages Apostlers Lærdommue sædvanligvis meddelede mundtlig. Blandt andre Lærdoms punkter omhandledes det om Christi anden Tilmommelse som eet af de vigtigste; og da dette missforstodes af Mange, ansaae de det som en nærsørfastaende Begivenhed. For at rette paa denne feilaglige Opstattelse, skriver Paulus til Thessalonicerne med Eftertryk: „Lad Ingen bedrage Eder i nogen Maade, thi først maa jo Frasaldet komme.“ (2 Thes. 2, 3.)

Her forudsiges med Tydelighed et Frasald; men dets Udstrekning er ikke noigt angivet. Men naar vi undersøge dette Emne lidt noiere, finde vi, at Johannes ikke alene omtaler, at der skulde komme et Frasald, men ogsaa, at det skulde blive almindeligt. „Og der blev givet det (Dyret) at føre Krig mod de Hellige, og at overvinde dem, og Magt blev det givet over alle Stammer, Tongemaal og Folk.“ (Aab. 13, 7.)

Intet Sprog kan tale tydeligere om Noget, end dette. Menneskeslægtens Erle-

Fjende, den hovmodige Oprører mod den himmelste Majestæt, den gamle Slangen, Satanas, som søger at forstyrre Menneskets skønneste Forhaabninger og blande Bitterhedens Galde i hans reneste Glæder, blev given Magt over alle de faldne Engle, hvilke havde forspildt sin Met til det himmelste Præstedomme, og dets medfølgende Velsignalser, paa det at Jehovahs yderligere Hensigter kunde blive opfyldte. Her er intet Rum for Twyl, intet twetydigt Sprog, ingen figurlig eller billedlig Fremstilling, men tydelige, meningfulde Ord. Enhver, som troede paa Christi guddommelige Mission, og som levede samtidigt med Johannes, til hvem denne Propheti gaves, vilde uden Betenkning have erklæret, at et grueligt og almindeligt Frafald hurtigen udbrede sig blandt Mennestenes Born, og at de forsvadelige Kjætterier, som allerede den gang udspredtes ligesom stadeligt Ukrud, snart vilde blive almindelige. Den Kortsynede vilde sorge og bedroves ved Tanken om, at den hellige Sag, for hvilken saa meget ødedelt Blod var bleven udgydt, var ved at tage sin Glands og forsalde; medens den Fjernsynede vilde stue længere frem i Tiden, og see Haabets glimrende Sol trænge sine Straaler gjennem Frafaldets tykke Morke, opvarme og oplive de ventende Bærdige i alle Tidsalder og alle Climater til usortroden at arbeide for en bedre Tingenes Tilsand. Vi, som leve i denne Tidsalder, kunne, dersom vi sammenligne Fortiden, eller Christi Menighed i Apostlernes Dage, med Nutidens saakaldte christne Lærdomme, Institutioner og Stikke, se Prophetens Ord bogstavelig opfyldte, som om han netop havde levet selv paa denne Tid og leveret en Beretning om nærværende Tildragelser, istedetfor at forudsige tilkommende. Det eller to bestemte, talende Beviser ere ligesaa gode som tusinde; og for Kortheds Skyld have vi kun ansigt de ovennævnte. Saaledes

figer Prophetien, at der kunde blive et Frafald, ligesom den ofte gjentager, at der vilde blive et Frafald, hvilket skulle give almindeligt omkring sig.

Vi ville nu historisk forfolge denne Gjenstand og bevise hin Propheties Sandhed.

Frafaldet fra de Principers oprindelige Keenhed og Simpelhed, som Jesus og hans Apostler lært, stede ikke paa en gang, men udviklede sig langsomt, gradvist og sikkert. Aarhundrede rændt henforend Frafaldet blev fuldstændigt, og mange Aarsager, af hvilke vi skulle omtale nogle, forenede sig for at bevirke samme.

Den protestantiske Lærde, Mosheim, ansører i den første Bog af sin Kirkehistorie den sædvanlige Bemærkning, som taler ligefrem baade imod hans egen Kirke og den, hvors fra den udsprang, saalydende: „Skikene, indførte af Christus selv, vare fun to i Tallet, og vare bestemte til at vedvare uden nogen Forandrings faalænge Kirken eksisterede herneden. Disse Skikke vare Daaben og den hellige Nadvere.”

Daaben stede ved Nedhæppelse eller Begravelse i Vandet, hvilket Mosheim indrommer; derfor var Forandringen af denne Ordinans et væsentligt Trin i Frafaldet, omend sjældent ikke det første.

At den apostoliske Myndighed eller Fuldmagten til at opbygge Guds Rig paa Jordens var bestemt til at vedblive formedels Aabenbaring, er tilstærkeligt beviist af den Kjendsgjerning, at Christus ved personlig Aabenbarelse kaldte Paulus, som siden blev Apostel, til Ømvedelse. Men Aarsagen, hvorfra den ikke vedblev at eksistere, fortjener noiere Undersøgelse.

Apostlernes Kald var at reise fra Sted til Sted for at oprette Menigheder. Men Reisemaaden var dengang meget besværlig, og Besordringen ikke saa hurtig, som i vore Dage, hvilket gjorde, at da de i Lobet af nogle Aar havde udbredt sig til forskellige Lande, forlyndende med roes.

værdig Over deres hellige Religion, hun sjeldent fik Lejlighed til at correspondere med hverandre. Under disse Omstændigheder udbredt Forfølgelsens Aaland med frygtelig Hæftighed, og de, der bekjendte sig til Christendommen, faldt for den, ligesom den modne Sæd for Seglen i Høstens Tid. De tolv Apostler vare adsprede — nogle i Phrygien og andre i Cappadocien og Lilleasien. Nogle af dem i Østen, Andre i Vesten vare blandt de ødelæste Øffere, der bragtes Overtroens og Bankundighedens Asgud. I Året 64 e. Ch. fortælles der, maatte Petrus og Paulus lide under den romerske Thran Nero, medens „Iacobus den Yletsærdige“ nedstyrtedes fra een af Templets Tinder i Jerusalem af en ræsende Pøbelføre. Flere af dem lede Martyrdoden paa andre Steder, og de af Præstedommet, som vare underordnede de Tolv, havde ingen Myndighed til at ordinere Apostler, og desuden var deres sorgelige Endeligt øste ubekjendt for deres Medbrodre, indtil de mødtes i en anden og lysere Sphære hiinsides Jesu. Johannes, som overlevede de andre, sogte at styre de vogende, men tillige lidende Me-

nigheder, indtil han af Keiser Domitian forvistes til Den Patmos, under Forfølgelsen, der begyndte i Året 94.

Her blev Sloret, som sjulte Fremtiden for hans Blit, oprullet for ham, og han saae hvorledes den Magt triumpherede, som arbeidede saa kraftigt mod Sandheden og fremkalde saa stærkelige Folger for de lidende Hellige. Da Menighederne vare meget adsprede og lun bestode af saa Medlemmer, og da Forfølgelsens Rødsler loslodes paa de Hellige, og Apostolerne vare saa langt fra hverandre, at den ene øste var uvidende om de øvriges Skjebne, bleve de esterhaanden udryddede af Jorden; og da Ingen, af ovenansorte Aarsager, bestikedes til at indtage deres Pladser, ophørte den apostoliske Myndighed at eksistere. Og dersom selve Apostolerne maatte bruge al sin Myndighed og Kraft for at forhindre Splid og Tveddragt fra at udbrede sig, medens de levede, hvor langt lettere var det saa ilfe for Secterer og Apostater at udspredre deres forærvelige Lærestæninger, naar denne Magt ophørte at belæmpe dem?

(Fortættes.)

Bobler.

(Fra „the Millennial Star.“)

Det Mundheld, at „Mennester ere kun Born af en storre Begåt,“ er en træfende Satire over de fleste Mennesters Foretagender og Grundsetninger; og endstændt de troe sig vise nok til at kunne stue tilbage paa deres Ungdomsdages Bevægter og Daarstaber med en Slags medlidende Foragt, saa vil man dog finde, at hine Foretagender, betragtede med Fornuftens Øje, i de fleste Tilsælde i Virkeligheden ere mere overensstemmende med

Viisdommens Aaland, end mange af deres Handlinger i en modnere Alder.

Lad os f. Ex. betragte en Flok Born, som paa Gaden more sig med at blæse Sebebobler. Med hvilken Ivrighed folge de ikke enhver Boble paa dens Flugt i Solstinknet, beprydet med Regnbuens lyse og sjonne Farver, indtil et Windpust sonderbryder den og gør Ende paa dens kortvarige Herlighed. Bakker ikke Synet af deres forklarede, lykkelige Ansigtier grin-

dringen om en Tid, da vi, ligesom de, glædede os ved at blæse Bobler, forend Sorgens morke Skyer fordunklede vort Livs lyse Solstин, eller med andre Ord, forend Livets Storme tilintetgjorde vore sjonneste Forhaabninge, og vi, ligesom de, forud betegnede i vor barnlige Leg de fleste af vor vogne Alders Daarstaber?

Lad os dernæst betragte den travle Skare, som jager forbi os. Hvilken Contrast er der ikke mellem Voruenes lykkelige, smilende Ansigter og disse Folks Alash! Hvilken Forstjel er der ikke i deres Udtreyt — Nogle smilende, Andre morke; En isort den hylkelsest Retsfærdigheds Maeste med hævet Hoved og stinnende Klædebun; en Ander i Glendighedens psaltede Dragt med mørkt Blik og vanziret Ansigt; Drunkenbolte, Daarer, Gavtyve og alle de forskellige Stikkeler, hvori Mennestene i en stor By vise sig. Alle disse have været Born — maaske ligesaas usyldige og lige-saa lykkelige, som dem, vi nylig have skildret.

Hvad har da lunnet bevirle denne store Forandring saavel i moralst som i physisst Henseende, at usyldige Barn ere blevne til saadaune ryggesløse, stinhellige og hylkelsest Mennester? Vi svare: Bobler. Ja, de religieuse, politiske og moralste Sæbebobler, som i Aarhundrede have indtaget Guds sande Regjeringsordens Plads, ere de virkelige Aarsager til disse Forandringer; og saalænge som disse falske Systemer eksistere, ville deres Virkninger blive de samme paa Folkets moralst og physisst Tilstand.

Gud har nedlagt i Mennesket en rastlos Energi, som gjer, at han aldrig er tilfreds med det Nærvoerende; og Djævelen har benyttet sig af denne Egenstab til at opbygge falske Systemer. Han veed godt, at Mennesket ikke kan være udelukkende godt eller ondt. Han har dersor været ivrigt bestjærtiget med at fabrikere bedrageriske

Læresætninger og løffer dem med en falsk Ere for at holde dem virksomme i sin Tjeneste; og uagtet Aarhundreders Erfaring har bevist, at Rigdommens, Verommelsens og Erens Bobler, som han fremstiller for dem, ikke kunne tilveiebringe Lyksalighed i denne Verden, og som med god Grund siges at være Anstodsstene, der hindre Opnaaelsen deraf i den tilkommende, finde vi dog, at Mennestene soge dem med ligesaas stor Begjørighed nu, som nogensinde. Boblerne, som de lobe efter, ere i de fleste Tilfælde forstjellige for hvert Individ; men der gives andre, som eftertragtes af hele Samfundet, hvilke maaske have et større Krav paa vor Opmerksamhed, paa Grund af deres Indflydelse over Massen af Folket. Af disse ere de religieuse og politiske Bobler de vigtigste.

Fremfor Alt burde Intet gøre saa meget Krav paa vor Opmerksamhed som Religion; thi i den forenes Alt, hvad som er nødvendigt for Mennesket baade nu og i Fremtiden, og Ingen kan opnaae sand Lyksalighed uden den. Men uagtet dens store Vigtskab, er der Intet, hvorf man har lavet sig saa mange stussende Bobler. Mennesket har aldrig været uden Religion i een eller anden Form; thi om det ogsaa er hylkedes Tyranni og Ryggesløshed at tilintetgjøre Kundstaben om den sande Religion, har Djævelen altid været rede til at stille een eller anden ny Form i dens Sted; og hvadenten Mennestene tjene ham (Djævelen) ved at tilbede en virkelig, synlig Ting — deres egne Handers Gjerning, eller et indbildt Intet, opfundet i deres egen forbørvede Indbildung, bliver Resultatet det samme, saalænge som de, istedetsfor den sande, levende Gud, tilbede Bobler, de selv have dannet sig; og saa længe deres Tro er grundet paa et falsk Begreb om Gud, ere alle deres Læresætninger, som sætte sig paa denne Tro, af samme Bestaffenhed. I blandt de saa-

faldte Christne finde vi, at de meest glimrende Bobler eller værdløse Systemer have indtaget Christii rene Læres Plads. En falsk Philosophies Grundsatninger, som indførtes i Kirkens tidligste Dage, have frembragt forskellige Frugter i de forskellige Secter. Enhver af dem kan have en Deel af Sandheden; men den er saa indhyllet af Vildfarelse og Logn, at den taber aldeles sin Kraft til at frelse.

Saaledes har den catholiske Kirke, uagtet den foregiver at have apostolisk Myndighed, i Aarhundreder segt at faae afgjort det store Stridsspørgsmaal om Jomfru Marias ubrømmede Undfangelse. Harde den derimod været i Besiddelse af Guds inspirede Præstedomme, vilde den kunde have afgjort dette i ligesaan mange Minutter, som der er medgaet Aarhundreder for den, men i Mangel af dette Præstedomme har dens Skrifstørke maattet gjennemføge „Kirkesdrenes“ Traditioner, for at faae Myndighed til at forøge eller forandre deres Troesartiller. Folgen heraf er, at de troe paa saadanne Bobler som Ponitense, Colibat (de catholiske Præsters ugiste Stand, paabudt ved Love), Aflad, Bonner til Helgener, Barnedaab, osv.

Den protestantiske Kirke synes at være ude af Stand til at bestemme, hvad dens Medlemmer skulle troe; thi endog Nogle af dens Theologer forsvare Lærdoms punkter vedkommende Sacramenterne, som Andre erkære for Papisteri; og Nogle fremkomme med saadanne Bemærkninger om Bibelens Inspiration, som Andre ansee for lige frem Vandtro. Men desuagtet har Kirken ingen Fuldmagt til at udstode dem, fordi Ingen kan afgjøre med Myndighed og Bestemthed, hvad Kirkens virkelige Lærdom er i det omtvistede Punkt.

De mindre Secter ere endog værre i denne Henseende, fordi de have mindre Indflydelse og ere ikke saa godt organiserede. Heraf see vi, at de forskellige af-

vegne Samfund i Virkeligheden ikke tilbede den eneste, sande Gud, men derimod Bobler, som de selv have lavet sig.

Og da et Folks Religion for en stor Deel er Kilden til deres Politik, saa have Christendommens religieuze Bobler frembragt andre i politist Henseende, som ere ligesaa modstridende mod Sandhed og Retfærdighed som hine. De falske, politiske Systemer have haevet Nogle til Overdaadighed og Magt, og givet dem Rettighed til at leve paa Millioner af deres Undergivnes Bekostning, medens de lavere Klassers Elid og Slæb paa langt nær ikke blive belønnet efter Fortjeneste, hvilket nøder dem til hele deres Levetid at kjæmpe mod Nød og Elendighed, indtil Graven sjenker dem et venligt Asyl. Hvis derimod Arbeidsklassen blev forholdsmaessigt lønnet for sit Arbeide, vilde man erfare, at Samfundet i den havde een af sine hederligste og sikreste Piller.

Denne Forvenden af Religionens og Regjeringsordenens sande Principer i Aarhundredernes Lob har haft den samme Virkning paa Menneskeslægten og enkelte Individer, som paa de forskellige Samfund; thi Alle have de Bobler, som de lobe efter, hvilket hindrer dem fra at sege det, som er af større Gavn for dem. Tag Soldaten f. Eg. Han vover undertiden sit Liv for hvad han veed er en daarlig Sag, blot for at naae den glindsende, men tommie Boble, Verommelse. Fjernt henne i et usundt Clima, kjæmpende maa-ste mod eet eller andet vildt Folkeslag og farøvende dem deres Hjem og deres Forudenheder for Livets Ophold, eller i et Naboland bidragende Sit til at træde Follets Rettigheder under Fodder, strider han for sin Boble, selv om han skal vade gjennem Blod for den, ligesom den vildsarende Vandrer folger en Lygtemand. Ogsaa Geistligheden finde vi i altfor mange Tilfælde tragtede alene efter Bobler. Uden

at tale om de falske Lærdomme, der gjøre hele Religionssystemer til ligesaa mange hjæmpestore Bobler, finde vi, at sammes Forkyndere gjøre Erhvervelsen af Ere- og Rigdomsbobler til deres Livskopsgave. Nogle sege at naae deres Maal ved at rive ned paa Andre Troeskjendelse og Charakteer, og efter Andre fremkomme med een eller anden Egenhed i sin Lære eller Prædiken, da de vel vide, at Folket vistigt modtager det, som „kildrer deres Øren.“ Alter Andre, saasom Vellystlingen, Fraads-seren og Drullenbolten, hvilke ikke udgjøre den mindste Deel af Christenheden — Alle sege hver paa sin Maade Bobler, eller saakaldte Fornoelser. Men finde de nogen virkelig, sand Nydelse i deres Fornoelser? Lad Vellystlingens sjælvende Haand og svækkede Legeme, Fraadsersenens Pillearter og Doctorregninger, og Drullenboltenes forsomte Hjemi, glæagtige Die og slappe Kind besvare dette Spørgsmaal, og de ville i et Sprog, der ei kan modsiges, svare, at „Syndens Sold er Doden.“

Enhver Stund og ethvert Individ har sine Bobler, som de stræbe efter, og finde tilsidst ikke Andet end Skuffelse og Elendighed.

Men der findes en Magt, som kan hæve Mennestene over Fortidens Bobler — som kan fremstille for deres Die Synet af en bedre Tingenes Tilstand — en Dag, da de ikke længere skulle løbe efter denne Verdens tonumme Bobler, men derimod hjæmpe for virkelig Ere, sand Ophoielse og evige Rigdomme, som ville blive tildelede dem, der med Trofasthed udfører deres Pligter som Borgere af vor Herres og Frelsers Jesu Christi store Rige. Gud har allerede opreist nogle Faa, hvilke han har givet Magt til at stride mod denne Tidsalders Laster og Daarstaber; og man finder dem i ethvert Land undervisende Jordens formorkede Beboere om, hvor værdlose de tilsyneladende skjonne Phan-

tomer ere, som de have tilbedt; og ved Kraften af det Præstedomme, Gud har beseglet paa dem, have de sonderbrudt de Bobler, som i Aarhundreder have blendet Mennestenes Borns Nine og fængslet deres Hjerter, og dermed sat dem, som ikke af fri Willie ere blinde, i stand til at see det store Sidste-Dages Rige, hvis Love Enhver maa underkaste sig, der ønsker at blive frelst.

Denne Magt findes i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, endstjordt Mennestene i Almindelighed ikke anerkjende det; og med Bevidstheden om sin Styrke gaae dens guddommelig bemyndigede Eldster frem og forkynde, at Riget er nær — at Dagen er forhaanden, da Gud vil træve Nationerne til Regnslab; thi det store Babylon i de sidste Dage er vejet i Vægtstaaler og fundet for let, og Gud udsamler sine Udvælgte af dens Midte, forend han udoser sine Straffedomme over den og odelægger den.

Lad dersor os, som have hørt det glade Budslab, give noie Altgaa os selv, saa vi kunne holde os rene for dens Synder, at vi ikke skulle rammes af dens Plager. Lad os gribe i vor egen Barm, og legge Mærke til vor egen Opsæsel og see, om vi ikke i en vis Grad tage Deel i Babylons Kjærlighed for Bobler. Vi befrygte, at dette er Tilfælde med Nogle, thi endog blandt dem, der forkynde den himmelste Sandheds rene Principer, seer man undertiden Nogle, som løbe efter Boblee. Det sommer sig for os, som have eller burde have stilt os fra Verdens Phantasibilleder, at see til, at vi have Guds Aands Veiledning, saa at vi, naar Djævelen tilbyder os sine lokkende Bobler, for at føre os ud af den snevre Sti, der fører til det evige Liv, da kunne være i stand til at frasige os dem, og derimod vandre paa vor Vej til den celestiale Belønning, som vi børstrebe os for at vinde; thi om vi ikke have

hans Aland til Veileddning, ville vi snar- | føre den Uagtommie Trin for Trin videre
ligen fare vild og løbe efter disse glim- | paa Fordærvelsens Wei.
rende, men bedragerste Bobler, hvilke ville

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Sabbatens Helligholdelse. Vi ville henlede de Helliges Opmærksomhed paa dette Emne, da det er af yderste Vigtighed for dem at iagttagte dette saavel som ethvert af Guds Bud, paa det de kunne gjøre sig værdige til at modtage alle de Belsignalser, Herren vil stjenke dem. Ved Nedstænkelsen i Daabens Vand gjorde vi en høitidelig Pagt med vor himmelske Fader at ville tjene ham af vort ganste Hjerte, og, gjennemtrængte af hans Aland, lovede vi at ville staae op og vandre i et nyt og helligt Levnet og adlyde alle hans Bud. og Besalinger. Efterat han fordum havde befriet sit Folk, Israel, fra det ægyptiske Trældomsaaag, hvori de havde sukket i et Tidssrum af over 400 Aar, og fort dem ud i Ørkenen, hvor han paa mangfoldige Maader viste dem, at han havde et vaagent Øie med dem i alle deres Foretagender, og vilde deres timelige og evige Vel, udordnede han fra Sinai Bjerg i hele Folkets Paahor de ti Bud, hvoraaf vi her kun ville anfore det tredie, som er Gjenstanden for vor Overveielse i denne Artikel. „Kom Sabbatens Dag ihu at hellige den. Seg Dage skal Du arbeide og gjøre din Gjerning; men den syvende Dag er Sabbat for Herren din Gud. Da skal Du ingen Gjerning gjøre, hverken Du eller din Son, eller din Datter, eller din Svend, eller din Pige, eller dit Væst, eller den Fremmede, som er i dine Porte; thi i sex Dage gjorde Herren Himmelten og Jorden, Havet og alt det, som er i dem, og hvilede paa den syvende Dag; dersor velsignede Herren Sabbatdagen og helligede den.“

Ogsaa i denne sidste Uddeling har Herren i en Åabenbaring til Propheten Joseph paabudt Sabbatens Helligholdelse: — — — „Og paa det Du mere fuldkommeligen maa kunne holde Dig ubesmittet af Verden, skal Du gaae til Bedehuset, og offse dine Sacramenter paa min hellige Dag; thi sandelig, denne er en Dag, der er bestillet Eder til Hvile fra Eders Arbeide til at øve Eders Andagt for den Allerhoieste. Ikkedestomindre skulle Eders Bonner opsendes i Retfærdighed alle Dage og til alle Tider; men kommer ihu, at paa denne Herrens Dag skal Du offre dine Gaver og dine Sacramenter til den Allerhoieste, og belynde dine Synder for dine Brødre og for Herren. Og paa den Dag skal Du Intet bestille uden at tillave din Fode i Hjertets Ensfoldighed, at din Faste maa være fuldkommen, eller med andre Ord, at din Glæde maa være fuldkommen. Visselig, dette er Faste og Ven; eller med andre Ord: Glæde og Ven.“

Af Øvenstaende lære vi, at Herren fordrer en streng Overholdelse af dette Bud, og det er dersor Enhvers Pligt at afholde sig fra alt Arbeide paa denne Dag. Vi indromme villigt, at medens de Hellige leve i Udspreddelsen, og da de fleste af dem ere afhængige af deres Medmennesker for deres daglige Livsophold, kan der gives Tilfælde, hvori de ere twungne af deres Principaler, Herrer, osv. til at forrette det af

diese forestrevne Arbeide paa Helligdagen; men hersor bliver dem Intet lagt til Last, da det er en Pligt for dem at være deres Foresatte underdanige i al Erestygt, „ikke alene de gode og billige, men ogsaa de fortrædelige;“ (1 Petr. 2, 13. 18; Eph. 6, 5.) men de, som selv have Raadighed over sin Tid, ber ingensinde undlade at besøge de Helliges Forsamlinger, hvor de kunne nyde Opbyggelse og samle Kraft og Styrke til den næste Uges Kamp og Moie. Mange af de Hellige ere nødte til Dag efter Dag at arbeide blandt Mennesker, som ingen Erestygt have for et høiere Væsen — som ere nedsfunkne i Vanstro og Uvidenhed i den Grad, at de ikke have mindste Sands for Religionens Værd, og Folgen deraf er, at de ikke alene bande, sværge, svire, fore letsindig Tale og træde alle Guds Bud under Fedder, men de forhaane og ringeagte endog dem, der ønske at afstaae fra saadanne Sædvaner, og som have gjort det til sin Livsopgave at tjene deres Gud. I saadant Elskab kan en Hellig ikke trives; men dersom han ikke stadigen erholder fornyet Kraft og Styrke ved alvorlig Bon til Herren og ved flittigen at sege Guds Borns Forsamlinger, kan han letteligen blive overvunden af den syndige Indsydelse, der omgiver ham; og gradviis føres længere og længere bort paa Fordærvelsens Bane. Hvor burde da ikke de Hellige hige ester at komme til Forsamlingerne, og derved tilsige vise Herren deres Taknemmelighed for det Privilegium, han har sjenket dem ved ataabne Forsamlingslocaler for dem, hvor de i Fred og No under Lovens Beskyttelse kunne dyrke sin Gud og øve sin Andagt. I Kirkens første Dage af denne Uddeling var der ikke tilbuddt vore Bredre og Sostre saadanne Leiligheder, og de maatte desfor ofte holde deres Gudsdyrkelse under aaben Himmel i alle Slags Veir; hvor meget mere burde vi ikke vide, at vi paassionne de Privilegier, vi nyde, og gjøre os al tænklig Umage for at tilegne os den størst mulige Belsignelse af vore Forsamlinger. Lad de Hellige bestrebe sig for flittigt at besøge Forsamlingerne, lad dem komme der med det inderlige Ønske at nyde Opbyggelse, kaste alle verdslige Tanker bort, oplade sit Sind og Hjerte for hvad Herren vil tildele dem, holde sig nær til ham i Bon for dem af hans Ejendere, der skulle staae frem at tale, og sege at sammensmelle i een Aand, da vil Herren visselegten udøse sin Aand og sine Belsignelser over dem, isore sine Ejendere med Kraft og Viisdom, hvilket ikke alene vil have en gavnlig Indsydelse paa de Hellige, men ogsaa paa dem af vore Venner, der ere af Sandheden; og som bivaane vore Forsamlinger. Da skulle vi erfare, at vore Forsamlinger ville blive godt besøgte baade Formiddag og Eftermiddag, sole, at der er Kraft tilstede; og ville længes ester enhver Leilighed til at komme tilsammen.

En Fylde af Glæde.

(Fra „the Millennial Star.“)

Mennesket er et sammensat Væsen, og folgelig staaet ester den terrestriale Dr. To Naturer ere forenede i ham — den den. Elementerne af begge disse Naturer ere født i Himmelne, og staaet ester en celestiel Model; men Ejelen, Aalanden eller Sinsial Model; den anden dannet af Jorden det, som er staaet ester celestiale Principer,

har den Egenstab at kunne eksistere evindeligen; medens Legemet, som er dannet efter terrestriale Love, er organiseret for kun at være en vis Tid.

„Det, som regieres ved Lov, er ogsaa beskyttet ved Lov.“ Hvis derfor Alanden underkaster sig Loven for dens Organisation, vil den aldrig doe; thi „Loven“ vil beskytte den; og dersom Legemet i lige Maade underkaster sig den Lov, ved hvilken det stables, vil det eksistere den bestemte Tid.

En naturlig Egenstab ved Alanden er evig Fremadstriden; men dersom den ikke opfylder Loven for sin Tilværelse, maa den gaae tilbage, og dersom den vedbliver at gaae tilbage, vil Oplosning blive Folgen deraf; thi da vil Loven ikke „beskytte den.“

Da Aland og Legeme ere blevne forenede, ville begge gjensidigt virke paa hinanden. Hvis Legemets Indflydelse er den overveiende, vil Alanden tage sig, og er da blevet nedværdiget; men hvis Alandens Indflydelse har Overherredommen, da staer Legemet i sit rette Forhold til Alandens Natur og Bestaffenhed, og er saaledes beredt for en højere Lov, nemlig den celestiale. Hvis Legemet, efterat det har opfyldt Henfigten med dets Skabelse under den mindre Lov, skalde blive organiseret efter den større Lovs Orden, da vilde Alanden og Legemet være stilkede til at følges ad, og i Forening vilde de gaae op ad Døphjælvens Stige og i den celestiale Verdens blomstrende Egne bade sig i de glimrende Straaler af Guds Herlighed.

Alle Mennesker ønske Lykkelighed og bestrebe sig for at opnæae den. Mange jager efter den, ligesom en Dreng løber efter sin Skugge, og faaer dog aldrig fat i den. Nogle soge den ved at tilfredsstille Legemets Lykster, og Andre ved om muligt at tilfredsstille Sjælens Ønsker og Tilbveteligheder. Men Misfornoelse har næsten almindeligt Herredomme; den herstør vidt

og bredt, og Spor af dens Vælde sees overalt. Det synes som om der er større Nydelse i Udsigten til, end i Besiddelsen af Noget, som man inderlig ønsker. Den Gjerrige higer efter en vis Mængde Guld; han erholder det, men er ikke tilfredsstillet. Den Argjerrige vinder en Krone, men den synes ham at være uden Værd. Under vor Vandring i Livet synes Gjenstanden for vor Tragten at være smukt og tiltrækende; vi strebe efter den, næae den, og see! dens Skønhed synes at have tabt sig og dens Værd at være forringet.

Bed Øpnaaelsen af Gjenstanden for vore høieste jordiske Ønsker synes der fremdeles at mangle Noget. Hvoraf kommer det? Er der ikke i denne vide Verden Gjenstande af tilstrækkelig Størhed for Menneskets Aland at tragte efter? Er der ikke Sjælens Bolig nok til at frysde Sanderne, Harmoni nok til at gjennemtrenge Sjælen, Rum nok for Phantasien og Høide nok for Tankernes Flugt? Nei. Sjælens Fodested er Guds Bolig. Uendeligheden alene kan tilfredsstille dens Higen; Evigheden er dens sande Sphære, og med Uddeligheden er den beslagtet. Betynget med dette jordiske Leer, bevæger Alanden sig med Vanstelighed; indespærret i denne trange Bolig er den rastlos og urolig; fængslet til en lavere Virkekreds streber den opad til sin egen Bolig. Men Sloret, som skjuler den evige Fortid, hænger i saadanne dybe, uigjennemtrængelige Folder, at Alanden ikke ved Aarsagen til sin Rastloshed. Her visner Alt. Ting, som vi i vor Indbildung troe ville tilfredsstille os, svinde hen; beslagtede Sjæle adstilles; Kjærlighedens Baand sonderrives, og Ubestandigheden i Alt, hvad vi see, er en Advarsel, der tilhvister os, at ogsaa vi maae gaae bort. Varig Lykkelighed findes ikke i jordiske Ting.

Hvorsor skalde da Jorden være Bolig for Aander, fodte i Himmel? Hvorsor

stulde det Himmelste sammenbindes med det Jordiske? Er det fordi Gud finder Fornoelse i sine Skabningers Glendighed? Eller have deres Aander synet, saa at de nu ere overladte i Netsærdighedens Haender for at blive straffede? Lad os lytte til Herrens Ord ved Propheten Joseph: „Aland og Element uadstilleligen forenede annamme en Fylde af Glæde; men naa de ere adstilte, kan Mennesket ikke annamme en Fylde af Glæde.“ (Pagenborgs bog Side 212, 5.) Her er altsaa Hemmeligheden afaalet. Guds Hensigt er, at Mennesket skal annamme „en Fylde af Glæde,“ og denne kan kun erhobdes ved en evig Forbindelse mellem det Jordiske og det Himmelste — ved en uadstillelig Forening af Aalanden og Legemet.

Gud — en Aaland, som boer i et fuldkommen Tabernakel af Kjed og Been, levendegjort af et usorfrænkelt Fluidum, der cirkulerer i deis Aarer — myder en Fylde af Lyksalighed. Da hans Ønsker ere overeensstemmende med de evige Love for hans Tilværelse, har han Magt til at tilfredsstille dem. Et af disse Ønsker er hans Børns Lyksalighed. Han, Aalandernes store Fader, har lagt en Plan, hvilken vil, dersom hans Sonner og Døtre sætte den i Udførelse, gjøre dem liig ham — liig ham i Væsen og Egenstaber — liig ham i Nydelsen af evige Magter og en Fylde af Lyksalighed.

Da han „sør Verdens Grundvold blev lagt“ kundgjorde dem sine Planer, „jubledé alle Guds Børn af Glæde.“ Da de besjuede hans Herlighed, tankte paa hans Fuldkommeheder, beundrede hans Almagt og den lyse Udsigt, at blive ham liig, udfoldede sig for deres Øie i al sin Størhed, syldtes de af Haab, Kjærlighed og Taknemmelighed og de istemmede af Glæde en Lovsang for Herren deres Gud. Glæde var de over at blive iforte et jordist Tabernakel, paa det de kunde bibringe det

deres egen Natur, og ophoie det med sig i Evighedens Glæder. Villige være de til at lide Sorg og Smerte og at blande sig med det Onde, paa det de retteligen funde forstaae det, og blive istand til at stattere det Modsatte.

Men Forjættelserne, de fil, gaves paa Betingelser. Fuldkommen Lydighed mod Guds Love kræbedes af Alle. De fulde proves; thi ene og alene de Verdige fulde erhøde Velsignelserne. Derfor have de himmelsodie Aander besøkt Jorden, der stables for dem. „Grindringen om deres Fortid“ tabtes, da de blevne iforte Kjed, og mellem dem og Fremtiden nedlodet et tykt Øler, for at de kunde overlades til Nutidens Provælser. Vi ere Alle mere eller mindre bekjendte med disse Provælser, og næsten ethvert Individ anseer sine Gjenværdigheder for større end Andres; medens Sandheden er den, at det, som vilde være en svar Prove for En, vilde for en Ander maasee slet ingen Prove være; og da Gud hænder ethvert Menneskes føregne Tilboeligthed, lader han dem blive prøvede i det Stykke, hvori de ere meest udsatte for at falde.

Nogle have allerede gjennemgaet deres Prover, og da de ere fundne verdige, have de opnaaet deres Herlighed. Ester at have overvundet de Fristelser, som stilleedes for dem i Kjedet, og underkastet deres Tabernaller en celestial Lov, ere deres Aaland og deres Legeme nu uadstilleligt forenede, og de nyde en Fylde af Glæde; og endeg medens de bare her i denne lave Tilværelse, fil de, formedelst deres Trofasthed i at holde Guds Love, ved den Hellig-Alands Lys nogle Glimt af deres forrige Tilværelse saavel som af deres tilkommende Herlighed.

Først iblandt disse lysende Exempler var Guds Fødestede, Jesus Christus, „der ei havde gjort Synd, og i hvis Mund, der ikke sandtes Evig.“ (1 Petr. 2, 22.)

Han var den første i Netsærdighed; derfor er han den første i Hærslighed. Hans Legeme saae ikke Forraadnelse, men, da han havde underkastet det Netsærdighed, var det stikket til, uden Oplosning, at gaae med sin Aand gjennem den celestiale Port til de fuldkommengjorte Fornuft-væseners Bolig.

„Han efterled os et Exempel, at vi skulle estersøge hans Godspor,” for at vi kunde komme, hvor han er. Omkring ham vil en Kreeds danue sig af de ødlest Aander, hvilke have med Øre gjennem-gaaet deres Prøvetilstand og „overvundet alle Ting.“

Lad Alle, som søger efter Lyksalighed,strebe at opnaae den paa den af Herren forestrebne Maade; thi at søger den paa nogen anden Maade vilde være frugtesloft. Han, som har ståbt Menneskene, veed bedre end de, hvad der vil føre til deres Lyksalighed. De have søgt forgjæves ester den paa deres egen Viis, og de have deres Vidnesbyrd, der have fundet den formedelst Lydighed. Man nyder allerede nu Glæde ved at overvinde sine Luste til det Øude og ved at gaae seirigt ud af Proverne i denne lavere Sphære, hvilket Ingen kan satte uden de, der have erfaret det; og der er en tillommende Lyksalighed, naar Provens Dag er forbi, og Aanden, renset og luttret formedelst Lidelsser, skal gaae ind til Hulen, hvor den kan blande sig mellem sine Lige, der ere beredte for Øystandelsens Morgen. Men en Fylde af Glæde ville de ikke saae, forend Aanden og Legemet blive for evigt forenede. Naar dette skeer, vil Mennesket nyde Omgang med en celestial Verdens Beboere, hvem ingen Død eller Sygdom hjemseger, være omringet af Væsener, besjælede af lig-nende Hølser og Tilbøreligheder, som ham, have Magt til at nyde Alt, hvad som kan bevirke sand Glæde, have fuldkommen Herredomme over enhver af sine Tilbeie-

ligheder, have Lejlighed til at udville sin bestaudig virksomme Intelligents, og ingen Hindringer for hans altid opadstræbende Aand at hæve sig endnu høiere, og da vil han, esterat have prøvet Modsatningen til alle disse Privilegier, være i stand til fuldeligen at vurdere dem, og til at vise Øphavsmanden til hans Lyksalighed sin Tak-nemmelighed paa en værdig Maade.

En Fylde af Glæde kan Enhver an-namme, som viser sig værdig t! samme. Beien er aaben, og Enhver har Frihed at vandre paa den. Der er kun een Vej, og Gud har aabenbaret den med megen Tydelighed. Mennesket kunde ikke opdage den; men Herren har afsløret den, og hans Ejendomme gjennemkrydse hele den vide Verden for at vise den til Alle, der ønske at vandre paa den trange Sti. Alle, som ønske at gøre saa, maae forsøge deres egne Veje ved Omvendelse, erholde Tilgivelse for deres Synder formedelst Daaben, og derefter vil Gud, formedelst Haandspaallæggelse af de Aeldste give dem sin Aand til Lys for deres Tro, og det hellige Prestedomme vil være deres Beileders paa Vandringen, indtil de, efter at have overvundet enhver Prøve og Tristelse, formedelst ubetinget Lydighed mod de givne Besalinger, skulle saae en fuld Nydelse af Uddelighedens Glæder.

O, hvorfor ville Menneskernes Born vedblive at vandre paa deres egne Veje og i deune Verdens tomme Glæder søger den Lyksalighed, deres Skøle hige ester? Sod-heden af deres Fornoielser blive til Bitterhed paa deres Læber, og de skjonne Glæder af jordisk Oprindelse vise sig ved noiere Betragtning kun at være Overfladen af Raaddenhed. Dødens Segl er præget paa Alt, hvad de see; og da de ikke have Øie for Andet, end de nærværende Ting, er deres Lyksalighed ligesaa stakket som Gjen-standene, der have bevirket den.

De, som leve for Evigheden — som

gjør det til sin Opgave i dette Liv at gjøre sig værdige til en evig Øphoielse i det tilkommende, og som berede sig for en fuld Nydelse af alle de Goder, som der kan erhødes, kunne allerede her nyde en Førsmag paa den Fylde af Glæde, der vil blive demi tildeelt i den tilkommende Verden.

Lev dersor for Evigheden, I Guds Sonner og Døtre! Lad det være Formalet for alle Eders Handlinger. Lad den himmelfodte Aand regjere det af Jord stabte Legeme, der ei er sat som dens Herre, men som dens Ejener. Uedan og bered det for en celestial Tilværelse. „Aldyder celestiale Love, og I ville erholde en

celestial Hærlighed.“ Prover kunne mode Eder, og Sorger hjemføge Eder; Dodens tykke Mørke kan omhylle Eder, og Eders Tabernakler nedlægges i Gravens Stjed; men Gjenloserens Rost skal falde dem fremi. Hans Aand skal levendegjøre dem for aldrig mere at oplöses, og, naar Eders uodelige Aand bliver forenet med et udselig Legeme, da stulle I annamme en Fylde af Glæde.

„I Elstelige! nu ere vi Guds Born, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi stulle vorde; men vi vide, at, naar han aabenbares, vi da stulle vorde ham lige thi vi stulle see ham, som han er.“ (1 Joh. 3. 2.)

Joseph Smiths Levnetslob.

August 1838.

(Fortsat fra Side 270.)

„Og Joseph spaede saaledes, og sagde: See, den Seer vil Herren velsigne; og de, som føge at gjøre ham Fortred, skulle blive bestjæmmede; thi denne Forøjettelse, hvilken jeg har faaet af Herren angaaende mine Landers Frugt, skal blive opfyldt. See, jeg er vis paa denne Forøjettelses Opfyldelse. Og han skal kaldes efter mit Navn, og efter sin Faders Navn; og han skal være ligesom jeg; thi de Ting, som Herren skal udføre ved hans Haand, skulle ved Herrens Kraft bringe mit Folk Salighed.“

Og saaledes propheterede Joseph: „See er ligesaa vis paa dette, som jeg er vis paa Forøjettelsen om Moses.“ (Morm. Bog, 2 Nephi, 2.) Og atter, Jesus siger, som nedstrevet er i Mormons Bog Side 482: „See, min Ejener skal handle klogeligen, han skal ophsies og oploftes og være meget hoi. Ligesom Mange forsættes

over Dig, — — — saa skal han besænke mange Folk; Konger skulle tillukke deres Mund for ham; thi det, som ikke var dem fortalt, skulle de see; og det, som de ikke havde hørt, skulle de forståac.“ Til denne Ejener ere Tidernes Fyldes Huusholdnings Negler overdragne, for at ved ham Guds Præstedomme, formedelst vor Herre, Jesum Christum, kunde gives til Mange til Grundlæggelsen af denne Huusholdning paa Jordnen. Og til Kirken har han sagt paa Besalings Biis: „Dersor (talende til Menigheden) skal Du give Agt paa alle de Ord og Besalinger, som han giver Eder, ligesom han annammer dem, og vandre i al Hellighed for mig; thi hans Ord skulle I annamme som fra min egen Mund, i al Taalmodighed og Tro; thi naar I gjøre det, skulle Helvedes Porte ikke faae Overhaand over Eder.“ (Papitens Bog, Side 158 § 2.)

Nu, mine Vædere, kunne I tildeles
se den Maade, der er given denne Guds
Mand for vor Skjeld; paa det at vi, for-
medelst Guds Barmhjertighed, skulle mod-
tage fra ham Jesu Christi Evangelium og
have Forjettelsen om at deeltage i Viin-
træts Frugt paa Jorden med ham, og
med de hellige Propheter og Patriarler,
vore Fædre. Thi disse hellige Mænd ere
Engle nu; og disse ere de, som gjøre Ti-
dernes Fylde fuldstommen tilligemed os; og
de, som synde mod den Myndighed, der
er given ham, (den forhen omtalte Guds
Mand) synde ikke minder ham alene, men
ogsaa mod Moroni, som holder Nøglerne
til Ephraims Træ (Optegnelser); og mod
den Elias, som holder Nøglerne til Ud-
sorelsen af alle Tings Gjenoppreisning; og
mod Johannes, Bacharias Son, hvilken
Bacharias Elias besøgte og gav ham For-
jettelse om en Son, hvis Navn skulle
være Johannes, og han skulle fyldes med
Elies Aaland, hvilken Johannes jeg har sendt
til Eder, mine Ejendomme, Joseph Smith
junior og Oliver Cowdery, for at ordinere
Eder til dette første Prestedomme, ligesom
Aaron; og ligeledes mod den anden Elias,
som holder Nøglerne til den Magt at vende
Fædrenes Hjerter til Bornene, at hele
Jorden ikke maa blive slagen med Vand;
og ligeledes mod Joseph og Jacob og
Abraham, Eders Fædre, ved hvem For-
jettelserne forblive; og ligeledes mod Mi-
hael eller Adam, Alles Fader, Alles
Fyrste, den Gamle af Dage; og ligeledes
mod Petrus, Jacob og Johannes, hvilke
jeg har sendt til Eder, ved hvilke jeg har
ordineret Eder og bekræftet Eder til at
være Apostoler og føregne Bidner om mit
Navn og til at bære Nøglerne til Eders
Embede og til de samme Ting, jeg aaben-
barede dem, til hvem jeg har overdraget
Nøglerne til mit Rige og en Evangelii
Uddeling for de sidste Tider og for Tider-
nes Fylde, i hvilke jeg vil samle alle Ting

til eet, baade de, som ere i Himmelene, og
de, som ere paa Jorden.

Derfor Brodre, tager Eder i Agt, at
I ikke synde mod denne Uddelings Myndi-
ghed, ei heller tenke ringeagtende om
dem, som Gud har regnet værdige et saa
stort Aaland, og for hvis Skjeld han har
gjort dem til Ejendomme for Eder, paa det
I maatte gjores til Guds Arvinger for at
arve saa stor en Belsignelse, og blive be-
redte for den store Forsamling, og sidde
der med den Gamle af Dage, Adam, vor
Fader, som skal komme for at berede Eder
for Jesu Christi, vor Herres Komme; thi
Tiden er nær; samler derfor Eders Ejendele,
og samler Eder sammen paa det
Land, som Herren har bestillet til Eders
Tilflugtssted.

David W. Patten.

Onsdagen den 1ste August saavel
som den 2den og 3die var jeg hjemme
hos min Familie, for at inde Hvile og
Bederqægelse efter de mange Anstrengelser
og besværlige Pligter, jeg i den senere Tid
har havt. I dette Tidsrum havde ogsaa
Leiren standset for at udhvile deres Dyr,
og om Aftenen den 4de blevé Navnene
opraabte, og de, der ikke kunde ansøre
nogen gyldig Grund for deres Udeblivelse
fra Arbeide, blevé irettesatte af Raadet,
som vedtog, at de ikke skulle faae sine
Nationer, ifølge Skriftenes Ord: „Dersom
Nogen ikke vil arbeide, han bor ikke heller
øde.“ Tre Brodre bestilledes til at være
assisterende Raadgivere og Dommerne til
at bilægge mindre Udestaaelser i Leiren.

Søndagen den 5te bivaanede jeg
Forsamlingen. Eldste Erastus Snow
prædikede, hvorefter jeg talte, fornemmelig
til de Eldste, om Viisdom, osv. Prä-
sident Rigdon prædikede om Eftermid-
dagen, og Flere blevé konfirmerede, hvor-
iblandt Frederick G. Williams, som havde
fornyet sin Pagt.

Mandagen den 6te. Imorges kom mine Raadgivere hjem til mig, for at tage under Overveielse visse Canada-Broders Adfærd, hvilke twertimod Raad harde nedsat sig ved Grand River. Efter moden Overveielse vedtoges, at de maatte vende tilbage til Adam-ondi-Ahman, efter det givne Raad, ellers vilde de ikke blive anseete som Get med os.

(Fortsættet.)

Blandinge.

Den 1ste Mai blev Aften, en besæt Søstad ved det rode Hav, hjemføgt af et forsærdeligt Uvær, som forvandlede 187 Steenbygninger til Ruiner, opbød lange Strækninger af Beiene, bortslyllede en uhyre Mængde Sæd og omkom 30 Mennesker. — Fra Australien berettes om Opdagelsen af en umaaelig Masse Guld. Man har nemlig fundet en Aare, der er flere Aflen bred og 28 Tommer tyk, hvilken vil afgive Hundredetusinder Tons *) af reent Guld, da den formodes at være nogle engl. Mile lang.

En østerrigst Orlogsbrig er exploderet ved Magusa, hvorved 80 Mennesker drabtes og saaredes. — I Wien, Hovedstaden i Østerrig, fandt den 3die Juni en høitidelig Proceszion Sted for at anraabe Himmelten om Seier for Østerrigerne. Alle de høie Embedsmænd, som var tilbage i Staden, deltog i den, og den pavelige Nuntius læste Messen. — Der har fundet flere Træfninger Sted paa forskellige Steder mellem Østerrigerne og de Allierede, ved hvilke Lejligheder forstnævnte i de fleste Tilfælde blev slagte. Det største Slag stod ved Magenta den 4de Juni, hvor Østerrigerne leed et Tab af 20,000 Mand Døde og Saarede, 7,000 Fanger og 36 Kanoner; de Allieredes Tab er mindst 6,000 Døde og Saarede. I dette Slag var Keiser Napoleon selv i Spidsen for sine Tropper. Østerrigerne have den 5te i al Hast maattet romme Mailand eller Milano, Hovedstaden i Lombardiet, og den 6te besatte de Allierede Staden, hvis Indvaanere modtoge dem med Begeistring. Østerrigerne ere nu fordriven fra Sardinien, og Krigens fortsættelæs paa deres eget Gebeet. Kong Victor Emanuel beundres for sin Tapperhed og Usorfærdethed. Bonstrifter ere blevne ham tilstillede om ikke at udsette sit Liv saa meget, da det er af saa stor Bigtighed baade for Sardinien og Italien.

Vore Emigranter ere lykkeligt og vel ankomne til New York efter en gunstig Sejlad s af 31 Dage. Alle var glade og tilfredse og befandt sig i den onskeligste Tilstand. En gammel Søster paa 62 Aar døde, efter at have været syg i Tid af fire Aar, og to Born fødtes.

*) En Ton er 6 Skpd. og 7 Lpd. dansf.

Contoirets Tilgodehavende den 12te Juni 1859.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.
Aalborg.	H. Jensen	53 Rd. 5 Ml. 3 St.
Aarhuus.	L. C. Geertsen	232 — 3 — 3 —
Bornholm.	M. Andersen	282 — 1 — 12 —
Brevig.	S. Gudmundsen	691 — 2 — 9 —
Fredericia.	P. Nielsen	" — 2 — 7 —
Fyen.	P. C. Nonnow	799 — 3 — 12 —
Göteborg.	M. Verndtson	180 — 3 — 13 —
Kjøbenhavn.	A. B. Trané	47 — 3 — 14 —
Lolland.	H. M. Nissen	328 — " — 5 —
Norrkoping.	D. Nilsson	740 — 3 — " —
Skaane.	J. Fagerberg	538 — 5 — 5 —
Slive.	N. Nielsen	297 — " — 7 —
Stockholm.	G. Ohlson	478 — 5 — 8 —
Venysjel.	A. Weiby	231 — " — 14 —
Diverse Debitorer		Summa 4903 — " — " —

Indbetalte Bogpenge.

	Rd. Ml. St.
R. Nielsen, Slive	6 3 "
H. Jensen, Aalborg	6 " 10
J. Fagerberg, Skaane	102 "
L. C. Geertsen, Aarhuus	35 "
M. Andersen, Bornholm	1 5 8
D. Nilsson, Norrkoping	22 3 "
J. C. A. Weiby, Venysjel	18 3 4
M. Nissen, Lolland	4 "
S. Gudmundsen, Norge	37 "
M. Verndtson, Göteborg	49 3 2
Summa	283 " 8

Indhold.

Side.	Side.
Det store Græfald	273. Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) . 285.
Bøbler	276. Blandingter 287.
Nedaktionens Bemærkninger	280. Contoirets Tilgodehavende 288.
En Fylde af Glæde	281.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengsgade Nr. 504 D. 5, Stuen til venstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Try!! bogst. F. G. Berding.